

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 347/2022
06.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Мирољуба Томића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 4. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Николе Рашића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.201/21 од 19.10.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.9/22 од 20.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 06. априла 2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Николе Рашића, само у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, па се преиначују правноснажне пресуде Основног суда у Крагујевцу К бр.201/21 од 19.10.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.9/22 од 20.01.2022. године у погледу правне квалификације дела, тако што Врховни касациони суд противправне радње окривљеног АА, описане у изреци првостепене пресуде, због којих је правноснажно оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело тешка крађа из члана 204. став 2. Кривичног законика, за које дело га применом одредаба чланова 56. и 57. Кривичног законика **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, и истовремено се одређује да уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остататак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, док се исти захтев у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К бр.201/21 од 19.10.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка крађа из члана

204. став 4. КЗ, за које дело је применом одредаба чланова 56. и 57. Кривичног законика осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, те је одређено да ће ову казну окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, те да уколико за време издржавања казне затвора самовољно напусти просторије у којима станује, једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова суд ће одредити да остататак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је на основу одредаба члана 261. и 264. ЗКП обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, те на име трошкова кривичног поступка износ од 150.413,24 динара, као и да оштећеном ББ на име заступања од стране пуномоћника плати износ од 272.250,00 динара, све у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

На основу члана 258. ЗКП, оштећени ББ и ВВ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.9/22 од 20.01.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.201/21 од 19.10.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Никола Рашић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати на поновно одлучивање, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или тако што ће одбити оптужбу.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је основан.

Основано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да су правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер су радње окривљеног, описане у изреци првостепене пресуде, правно квалификоване као кривично дело тешка крађа из члана 204. став 4. КЗ.

Наиме, према изреци првостепене пресуде, окривљени АА је критичном приликом из одгајивачнице паса „ГГ“ у намери да присвајањем туђе покретне ствари прибави себи

противправну имовинску корист, одузео два пса, и то пса расе немачки овчар у вредности од 63.750 евра, односно динарској противвредности од 7.866.469,50 динара, власништво оштећеног ББ, и пса расе немачки овчар власништво оштећеног ВВ, на тај начин што је на подесан начин ушао у одгајивачницу и из боксова одузео и присвојио ове псе, при чему је био свестан свога дела и да је његово дело забрањено, и хтео је његово извршење.

Дакле, у изреци првостепене пресуде није описан ниједан од алтернативно предвиђених облика радње извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 4. КЗ, како се то основано истиче у поднетом захтеву, обзиром да је окривљени оглашен кривим да је критичном приликом на подесан начин ушао у одгајивачницу и одузео два пса, власништво оштећених ББ и ВВ.

Наиме, одредбом члана 204. став 1. тач. 1. – 6. КЗ прописано је да ће се учинилац дела крађе (члан 203) казнити затвором од једне до осам година ако је крађа извршена обијањем или проваљивањем затворених зграда, станова, соба, каса, ормара или других затворених простора или савлађивањем механичких, електронских или других већих препрека, од стране групе на нарочито опасан или нарочито дрзак начин, од стране лица које је при себи имало какво оружје или опасно оруђе ради напада или одбране, за време пожара, поплаве, земљотреса или другог удеса, или искоришћавањем беспомоћности или другог тешког стања неког лица.

Кривично дело из члана 204. став 4. КЗ постоји уколико је дело из става 1. извршено од стране организоване криминалне групе или ако вредност украдених ствари прелази износ од 1.500.000,00 динара, при чему је неопходно да је дело извршено на неки од алтернативно предвиђених радњи извршења из члана 204. став 1. тачка 1) – 6) КЗ.

Како у изреци првостепене пресуде није описана ниједна од алтернативно предвиђених радњи извршења кривичног дела тешке крађе, већ је наведено да је окривљени АА на подесан начин ушао у одгајивачницу и присвојио псе, то по оцени овога суда у радњама окривљеног не стоје битни елементи кривичног дела из члана 204. став 4. КЗ, због ког је оглашен кривим, већ битни елементи кривичног дела из члана 204. став 2. КЗ. Ово стога што је одредбом члана 204. став 2. КЗ прописано да ће се казном из става 1. члана 204. КЗ казнити учинилац дела крађе (члан 203.) ако вредност украдених ствари прелази износ од 450.000,00 динара, а имајући у виду да за овај облик кривичног дела тешке крађе није неопходно да је крађа извршена на један од начина описаних у ставу 1. тачка 1. – 6. члана 204. КЗ, већ је довољно да вредност одузетих ствари прелази износ од 450.000,00 динара.

Из наведених разлога, по оцени овога суда, првостепени суд је, правно квалификујући противправне радње окривљеног АА као кривично дело тешка крађа из члана 204. став 4. КЗ, те оглашавајући га кривим за ово кривично дело уместо за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 2. КЗ, учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљеног. Исту повреду учинио је и другостепени суд, обзиром да је првостепену пресуду потврдио, и поред тога што је на ову повреду кривичног закона у својој жалби указивао бранилац окривљеног.

Стога је овај суд, усвајајући као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу, отклонио напред наведену повреду кривичног закона, те

преиначио побијане правноснажне пресуде у погледу правне квалификације кривичног дела, тако што је противправне радње окривљеног, описане у изреци првостепене пресуде, правно квалификовао као кривично дело тешка крађа из члана 204. став 2. КЗ, за које дело га је применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ, а које су примењене и у побијаној правноснажној пресуди осудио на казну затвора у трајању од десет месеци, коју ће издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, налазећи да је овако одмерена казна сразмерна објективној тежини извршеног кривичног дела и олакшавајућим и отежавајућим околностима које су у смислу члана 54. КЗ правилно утврђене на страни окривљеног у редовном поступку. С тим у вези, Врховни касациони суд је оценио неоснованим наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи кривичног дела крађе из члана 203. КЗ, за које је према наводима захтева наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

У осталом делу, поднети захтев одбачен је као недозвољен.

Наиме, истим захтевом указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, међутим како се као незаконит доказ у конкретном случају истиче вештачење од стране вештака ветеринарске струке на околност вредности пса који се одазива на име ДД, односно оспорава се компетентност вештака и оцена његовог налаза и мишљења, што не представља законски разлог због ког је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни касациони суд у овом делу поднети захтев одбацио као недозвољен.

Исти захтев одбачен је и у делу којим се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) у вези члана 15. и 16. ЗКП, имајући у виду да бранилац не наводи конкретно на који начин је ова повреда кривичног закона учињена, већ с тим у вези истиче повреду начела *in dubio pro reo* и указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што такође у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП, у делу у којем су нижестепене пресуде преиначене, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић